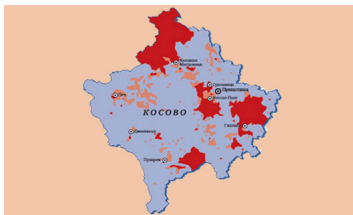

Једна од данас најпопуларнијих идеолошких поштапалица српских политичара, са доста успеха пласирана пре пар година тадашњим замеником, а данашњим председником српске владе, свакако је фраза како тај конкретни политичар „неће грађанима да прича бајке“. Наравно, и раније је било политичара који су сматрали да их изговарање чаробне реченице „нећу да лажем/обмањујем грађане“ ослобађа било какве обавезе да оно што након тога изговоре на неки начин поткрепе, образложе или утемеље као истину. Али фраза о „причању бајки“ постала је више од тога, она је узјахала одраније познату флоскулу тзв. „другосрбијанаца“ о „српској митоманији“, запаковала је у прихватљивије обланде популистичке реторике, прикривајући њену злонамерност, разорност и манипулативност, а затим те скривене особине хиперболисала и надувала до неслућених размера. Наравно, подразумева се да се ове „бајке“ причају само о Косову, све остало је, ваљда, домен неког „озбиљног говора“ (односно „сирове прозе“). И док су апостоли „митомахије“, понекад уз истинске добре намере, позивали да се питање Косова престане посматрати кроз призму (националистичких) емоција, (превазиђених) традиција и (разорне) јуначке епике, овај нови „позив ка збиљи“ у домен „митологије“ пребацује и оно што митологијом *нипошто* не би смело да се сматра – Устав, законе, заклетве државних службеника, политичку вољу грађана, борбу за опстанак српског народа на Космету и сл. Истовремено, ове тврдње нико не налази за сходно да аргументује или утемељи у тој „стварности“ на коју се сви толико позивају. Уместо тога, оне се просто понављају, мантрају и *бајају*,

претварајући се у нови циклус митова и бајки, које из вечери у вече наша све ауторитарнија власт чита грађанима припремајући их за вечни починак њихове државе и друштва, а сматрајући их очигледно за неразумну децу, неспособну да сама процењују сопствене политичке одлуке. У тим бајкама више нема моралних народних вођа које предводе свој народ у борбу за част и слободу, нема храбрих јунака који су спремни да за праведну ствар положе и властити живот, а поготово нема издајника, малодушника и ситних калкуланата, који народне и државне интересе подређују свом личном мизерном опстанку и постојању. Не, у питању су сасвим нове бајке о Косову, а оне звуче отприлике овако:

1. „Косово је већ изгубљено.“ Нисмо криви *ми*, тренутно актуелна власт која је на себе преузела одговорност да ће водити рачуна о свим својим грађанима и чије је очување земље у једном комаду основни задатак постојања. Криви су „

ОНИ

-

пре-нас“

, они који су били издајници, лењивци, кукавице, неспособњаковићи, острашћени националисти, кратковиде будале или, најчешће, свет то одједном.

Ми

бисмо сад одбранили Косово, да само има шта да се брани. Али њега су већ продали „жути“, пропустио је прилику Коштуница, Милошевић је изгубио рат (а пре тога је покренуо репресију/националну хистерију/геноцид итд.), Тито је везао руке Србима, краљ Александар је направио Југославију, Обреновићи нису реаговали када је требало, Арсеније III га је предао Албанцима, кнез Лазар се непотребно конфронтисао... Изговора је бесконачно, а свака нова власт јадикује да је Косово „увек већ независно“ и да они ту не могу да учине ништа, па се као њихов учинак на крају увек покаже да је, после њиховог вакта, Косово

још независније

него што је пре њих било. Да не помињемо оно наивно, дечије питање које поставио Матија Бећковић – „ако Косово није наше, зашто од нас траже да им га дамо?“

2. „Ми немамо чиме да се боримо.“ Ово је популарна варијација претходне бајке, која рециклира ону исту тезу о „греху-оних-пре-нас“, надограђујући је сугестивним и манипулативним питањем (које се не мора нужно изговорити) – да ли

ти

хоћеш да погинеш за Косово (које је већ изгубљено, што се подразумева)? Наиме, ми, ето,

некада давно имадосмо

војску, полицију, обавештајну службу, официрски кадар, односно дипломатију, економију, демографију и сличне службе и потенцијале који су нам могли обезбедити успех у евентуалној борби за очување своје територије, али зликовачком/издајничком/антисрпском диверзијом

њих

, та могућност нам је (заувек) ускраћена. Ми бисмо, истина, радо кренули у борбу, али смо свесни да немамо са чим (подразумева се: немамо са

ким

), а будући одговорни, разумни и надасве реални (јер

ми

„не причамо бајке“), не желимо да „грађани испаштају“ због авантуризма, илузија и неразумности. Игнорише се, наравно, чињеница да Србија, не само да има министарства одбране, унутрашњих и иностраних послова и економије, те у оквиру њих (безбројне) службе које се баве вечитим побољшавањем и реформама свих наведених структура моћи, већ истовремено управо они који јадикују због њиховог непостојања представљају политички и законски једина лица која су одговорна за њихово функционисање, што и није ништа друго већ прикривање сопственог кукавичлука. Уосталом, како је то наша војска, жандармерија и (домаћа,

sic

Пише: Никола Танасић
среда, 17 април 2013 18:42

!

) војна техника

без премца

када их треба рекламирати страним партнерима (било да их извозимо, или просто „размењујемо искуства“), али „није способна ни за шта“ када треба да демонстрира само *спремност*

да обавља задатке због којих уопште и постоји?

3. „Немамо савезнике, против нас је цели свет“. Један од разлога наше немогућности да било шта учинимо јесте то што се „не може против целог света“ (подразумева се оно „ратовати“, иако, у ствари, нико није ни помињао рат). Наиме, ми смо у борби за Косово „сами и усамљени“, а против нас је „Свет“, додуше, не баш

цели свет

, не чак и

већина

земаља света, у ствари, не чак и већина

моћних и богатих

земаља света, већ управо јадан самопроглашени ексклузивни клуб који сопствену ексклузивност, по моделу незрелих адолесцената у средњој школе (ми и даље причамо о бајкама!), гради тако што гласно и примитивно исмева и омаловажава све оне који нису његови чланови. Ми, дакле, хоћемо да постанемо део оне

”

in

crowd“

, групе наметљивих, глупих и неспособних никоговића која сопствени ореол успеха одржава само тако што физички приморава све остале да игноришу успехе оних, који успеха заиста имају. А ако се случајно неко помене као потенцијална алтернатива, на њега ће се сручити салва инфантилних и шовинистичких увреда. Русија? Декадентна земља пијанаца, мафијаша и тајкуна под контролом државне безбедности, примитивна, ауторитарна и у вечитом распадању (која такође никоме ни у чему није помогла, већ је само освајала и угњетавала мале народе широм света). Кина? Тоталитарно капиталистичко-комунистичко чудовиште (да, бајке су увек пуне химера и чудесних створења) које не води рачуна ни о добробити сопственог народа, а камоли туђих, и која, када помаже, помаже само из својих себичних интереса (за разлику од хуманог и доброхотног „Света“). Земље несврстаних? Дивљаци са коскама у носу. Латинска Америка? Криминогени религиозни фанатици који уништавају своје сопствене земље социјализмом, популизмом и војним хунтама (само сачекајте, видећете!). Кипар, Грчка, Шпанија? Презадужени лењивци који не могу да помогну ни самим себи. Увреде се нижу,

и што је кандидат озбиљнији, то су оне неоснованије, агресивније и шовинистичкије, најчешће засноване на мрачним стереотипима неких других времена, о којима се у цивилизованом „Свету“ не говори, осим када треба да послуже за илустровање неког од наведених „јарких примера“.

4. „Пропашћемо у (само)изолацији.“ Након што смо се изјадали над сопственом немоћи и узалудношћу сваког покушаја да одбранимо земљу, почињемо да се осврћемо ка онима који још нису поколебани и да *претимо*, приповедајући о мрачним силама и страшним последицама које ће се догодити, ако истрајемо на свом „својеглавом“ и „инацијском“ ставу. Ту се одједном онај лепи, ведри и светли „Свет“ чији део желимо да постанемо претвара у некакву силу мрака, геополитичку Бабарогу која ће нас „прогутати“ и „уништити“ ако му се не придружимо. Наравно, наши доказани пријатељи и савезници се не рачунају, а њихови немали напори да се изборе за нешто правде (сетимо се само упорних и преданих чешких активиста који већ годинама миц-по-миц мењају однос према Косову у својој земљи) отворено се излажу подсмеху и изругивању. Истовремено, заборавља се банална чињеница да Србију *не хране ни САД, ни ЕУ, ни ММФ*, нити било ко други из широког „Света“, већ је хране, издржавају и носе на плећима њени вредни и поштени грађани, док страни „партнери“ својим новцем углавном само санирају штету од пљачке и корупције коју чине политичари, истовремено ту корупцију распирујући и продубљујући. Па опет наша власт мора да служи „Свету“, а не грађанима Србије: да се

ми

, српска „политичка елита“, не бисмо осетили „изоловани“ од страних фондова, конференција и „интернационалних јагњећих бригада“, спремни смо да изолујемо грађане Србије од сваког учествовања у политичкој судбини земље и сваког начина да изразе своју политичку вољу, осим када треба да их изведемо пред камере да подрже *нас*

.

5. „Бомбардоваће нас.“ Коме није довољан страх од глади, беде и црне Шенгенске листе, за њих се (обично када у расправи пригусте, а аргументи отање) у причу уводи тешка артиљерија (тј. „змајеви и аждаје“), па се нашим суграђанима прети „новим бомбардовањем“ од стране оних истих „стратешких партнера“ и „западних пријатеља“ који су нас бомбардовали претходни(х неколико) пут(а). Наравно, подразумева се да ће грађани бити прилично престрашени могућношћу колективног кажњавања целог народа

Десет бајки о Косову (које нису оно што мислите)

Пише: Никола Танасић
среда, 17 април 2013 18:42

удруженом снагом („*AlliedForce*“) цивилизованих и напредних земаља „Света“ (уосталом, ко не би?), али се игнорише чињеница да та врста претње нема некадашњу тежину, будући да смо кроз такав сценарио већ једном прошли, да је већина нас преживела, да народ гаји неподељено поштовање и искрено дивљење према онима који нису преживели јер су бранили своју домовину, те да последице ратног разарања по економију бледе у поређењу са пошастима која ју је снашла током наредних 13 година „обнове, реформи и развоја“. При томе се у демонизовању ових партнера из „Света“ иде толико далеко, да се имплицира њихова спремност, не само да понове свој нечовечни акт агресије, већ да то учине

на неупоредиво страшнији начин

, тако да „овај пут неће остати камен на камену“. Ко уопште говори тако, осим зликоваца из бајки (и Мартија Ахтисарија)? И да ли од грађана Србије очекујемо да су толико инфантилни, да им ова врста другоразредне претње из америчких филмова може деловати као

стварна

? Да и не помињемо досадашње искуство које имамо о судбинама великих зликоваца и агресивних империја, било да се позивамо на америчке филмове, домаће бајке или озбиљну историографију.

Десет бајки о Косову (које нису оно што мислите)

Пише: Никола Танасић
среда, 17 април 2013 18:42

